

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/11/2022
Identifikačné číslo spisu: 7020200472
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7020200472.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobcu: J. P. F., Q.. XX. J. XXXX, M. G. XX, X., zastúpeného: JUDr. Slavomíra Huszthyová, advokátka, Za amfiteátrom 10, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Kuzmányho 8, Košiciach, o preskúmanie rozhodnutia z 18. marca 2013, č. KRPZ-KE-VO-84-013/2013, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 S 106/2020-53 z 23. septembra 2021 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 S 106/2020-53 z 23. septembra 2021 sa mení tak, že sa zrušujú rozhodnutie žalovaného z 18. marca 2013, č. KRPZ-KE-VO-84-013/2013, ako aj personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach z 28. júla 2011, č. 477, v rozsahu, v akom v akom sa týka osobného príplatku, a vec sa v tomto rozsahu vracia riaditeľovi okresného riaditeľstva na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania pred správnym súdom, ako aj kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol od 1. apríla 1992 v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, kde bol v roku 2008 zaradený ako referent špecialista odboru poriadkovej polície žalovaného. Dňa 24. septembra 2008 bolo vypracované a schválené jeho služobné hodnotenie podľa § 27 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov so záverom, že je spôsobilý vykonávať zastávanú funkciu. Služobné hodnotenie uvádzalo, že žalobca „má dobrú znalosť všeobecných právnych predpisov, ako aj interných právnych predpisov... Vykonáva samostatné odborné činnosti..., ako aj kontrolnú a metodickú činnosť na odboroch poriadkovej polície okresných riaditeľstiev... a obvodných

oddeleniach... V práci je síce iniciatívny, no uložené úlohy nie vždy sú plnené včas a na požadovanej úrovni. Zlým rozvrhnutím a ľahkovážnym prístupom k organizácii pridelenej práce dochádza nie vždy k najefektívnejšiemu využívaniu fondu pracovnej doby, čo potom vedie k práci po pracovnej dobe... Dodržiava zásady služobnej zdvorilosti... nebola na jeho chovanie a konanie zaznamenaná žiadna sťažnosť. Nemá sklony k porušovaniu disciplíny a za svoju prácu bol viackrát disciplinárne a personálne ocenený...“.

Žalobca sa s týmto hodnotením oboznámil 25. septembra 2008 a nepodal proti nemu žiadne opravné prostriedky.

2. Od roku 2009 bol žalobca zaradený v úrade inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V tomto útvarе mal naposledy priznaný osobný príplatok podľa § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v sume 220 € mesačne. Minister vnútra Slovenskej republiky ho personálnym rozkazom z 25. júla 2021 podľa § 35 ods. 2 cit. zák. s účinnosťou od 1. augusta 2011 preložil na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach s tým, že zaradenie do konkrétnej funkcie mal vykonať riaditeľ tohto útvaru. Ten personálnym rozkazom z 28. júla 2011, č. 477, ustanovil žalobcu do funkcie staršieho referenta - povereného policajta, zaradil ho do 4. platovej triedy a priznal mu len rizikový príplatok 33,50 €. V odôvodnení výslovne uviedol, že osobný príplatok žalobcovi nepriznal, pretože bude vykonávať inú funkciu než doteraz.

3. Vo svojom odvolaní proti nepriznaniu osobného príplatku žalobca zdôraznil, že odôvodnenie je príliš všeobecné a nadriadený neporovnal komplexne jeho činnosť v predošlej funkcii a na novej funkcii, nezohľadnil jeho doterajšie hodnotenie, ani zvýšenú kvalifikáciu, ktorú získal štúdiom na vysokej škole. Žalovaný najskôr rozhodnutím z 10. októbra 2011 toto odvolanie zamietol. Pritom vyšiel z názoru, že osobný príplatok je nenárokovaná zložka funkčného platu a jeho priznanie závisí len od úvahy nadriadeného, ktorý nemusí vychádzať z doterajšieho hodnotenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky však svojím rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 47/2012 z 27. novembra 2012 toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zdôraznil, že hoci osobný príplatok je nenárokovaná zložka, musí sa riadiť určitými pravidlami. Podľa najvyššieho súdu sa na žalobcu v danom období naďalej vzťahovali kritériá ustanovené v § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a nariadenie ministra vnútra č. 17/2008, keďže žalobca ešte nebol hodnotený v novom systéme hodnotenia, ktoré sa v danom čase zavádzalo. Žalovaného zaviazal, aby v novom konaní riadne vyhodnotil kritériá uvedené v týchto právnych normách pre priznanie osobného príplatku. Naopak, najvyšší súd neakceptoval námietky žalobcu, že personálny rozkaz z 28. júla 2011 nemal osobitný výrok o odňatí doterajšieho osobného príplatku a že zmena nebola prerokovaná s odborovým orgánom.

4. Po vrátení veci žalobca navrhol žalovanému, aby doplnil dokazovanie jeho hodnoteniami za rok 2008 a 2011 a prehľadom disciplinárnych odmien. Žalovaný si popri služobnom hodnotení z 24. septembra 2008 zadovážil aj opis činnosti funkcie žalobcu v roku 2008. Okrem toho okresné riaditeľstvo v prípise zo 7. februára 2013 oznámilo, že k 28. júlu 2011 nemalo voľné finančné prostriedky na osobné príplatky, a odkázalo na pripojený list ministerstva vnútra ako správcu rozpočtovej kapitoly z 31. januára 2011. V ňom správca žiadal, aby sa v roku 2011 nerealizovali úpravy osobných príplatkov, ktoré zakladajú nárok na zvýšené čerpanie platových prostriedkov. Žalovaný s týmito dôkazmi neoboznámil žalobcu, ale jeho odvolanie prerokoval vo svojej poradnej komisii. Na základe toho tu preskúmaným rozhodnutím z 18. marca 2013 opätovne zamietol odvolanie žalobcu. V odôvodnení odkázal predovšetkým na list ministerstva vnútra z 31. januára 2011, takže priznanie osobného príplatku žalobcovi nebolo možné. Okrem toho dodal, že úroveň plnenia služobných úloh v zmysle hodnotenia z 24. septembra 2008 neodôvodňovala priznanie osobného príplatku, ako to vyplývalo z nariadenia č. 17/2008.

5. Proti tomuto rozhodnutiu smeruje žalobcova správna žaloba, v ktorej uplatnil tieto žalobné body: (1) Žalovaný založil svoj záver o nepriznaní osobného príplatku na iných dôvodoch než riaditeľ okresného riaditeľstva, čím rozšíril predmet odvolacieho prieskumu a znemožnil mu, aby sa proti novým dôvodom odvolal. (2) Žalovaný mu neumožnil, aby sa vyjadril k novým podkladom obstaraným v odvolacom konaní. (3) List z 31. januára 2011 určuje ako záväzný ukazovateľ pevnú sumu na platy a služobné vyrovnania, nie na jednotlivé zložky platu. Podľa vedomostí žalobcu bol v júli 2011 na účte okresného riaditeľstva dokonca prebytok niekoľko tisíc eur. Priznaním osobného príplatku sa tak nemohol prekročiť záväzný ukazovateľ. Okrem toho sa v danom čase priznali osobné príplatky iným policajtom. Všetky tieto okolnosti žalobca nemohol uplatniť v odvolacom konaní, lebo ho žalovaný neoboznámil s novými podkladmi. (4) Odňatie osobného príplatku sa neprerokovalo s odborovým orgánom. (5) Závery žalovaného sa opierajú len o časť služobného hodnotenia, v jeho inej

časti je žalobca hodnotený dobre. Žalovaný mal prihliadať na celý jeho obsah, vrátane neskorších priebežných hodnotení. Žalobca zdôraznil, že napriek zneniu hodnotenia z roku 2008 mal od roku 2008 až do júla 2011 neustále priznaný osobný príplatok. Okrem toho žalovaný nezohľadnil ani rozdiely v odbornej stránke práce žalobcu.

6. Správny súd najskôr rozsudkom č. k. 6 S 109/2019-71 z 21. mája 2015 žalobu zamietol, najvyšší súd však uznesením sp. zn. 6 Sžo 152/2015 z 16. apríla 2017 zrušil tento rozsudok a uložil mu riadne sa vyrovnáť so žalobnými námietkami. Nato správny súd rozsudkom č. k. 6 S 109/2013-129 zo 7. decembra 2017 žalobe vyhovel. Aj tento jeho rozsudok zrušil najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 6 Sžk 11/2018 z 20. mája 2020, v ktorom zdôraznil, že na predošlé zrušenie nemal správny súd reagovať tým, že žalobe bez ďalšieho vyhovie. Okrem iného najvyšší súd vyslovil názor, že ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. nevyžadujú, aby sa účastníkovi dala možnosť oboznámiť sa s podkladmi odvolacieho rozhodnutia. Ďalej považoval preskúmané rozhodnutie za preskúmateľné a riadne odôvodnené vo všetkých podstatných otázkach.

7. Nato správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 8 S 106/2020-53 správnu žalobu znova zamietol podľa § 190 SSP. Dôvody nepriznania osobného príplatku uvedené v preskúmanom rozhodnutí podľa neho nie sú novými dôvodmi, ale len spresnením dôvodov uvedených v personálnom rozkaze. Zopakoval, že na konanie vo veciach služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. sa nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a že v ňom nie je potrebné oboznámiť účastníka s podkladmi rozhodnutia. Žalobcovi bola daná možnosť navrhnúť dôkazy, ktoré považoval za potrebné. Správny súd sa stotožnil s názorom, že služobné zaradenie žalobcu bolo od 1. augusta 2011 odlišné a výška osobného príplatku sa nemohla odvodzovať od jeho predošlej výšky. Aj čl. 6 ods. 5 nariadenia č. 17/2008 ustanovuje, že pri novom zaradení sa o príplatku rozhodne nanovo. Ustanovenie čl. 6 ods. 7 tohto nariadenia dovoľovalo priznať osobné príplatky, ak to umožňuje rozpočet mzdových prostriedkov; pritom z listu ministerstva vnútra z 31. januára 2011 vyplynulo, že záväzné ukazovatele zvýšenie nedovoľovali. Podľa správneho súdu sa žalovaný komplexne zaoberal aj hodnotením žalobu z roku 2008. S odborovým orgánom sa prerokoval personálny rozkaz z 28. júla 2011 a nové prerokovanie preskúmaného rozhodnutia žalovaného tak nebolo potrebné.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

8. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zruší rozhodnutie žalovaného aj prvostupňový personálny rozkaz z 28. júla 2011 a vec sa vráti riaditeľovi okresného riaditeľstva na ďalšie konanie, eventuálne zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci správneho súdu. Kasačnú sťažnosť oprel o dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. (1) Porušenie práva na spravodlivý proces videl v nepreskúmateľnosti rozsudku správneho dôvodu pre nedostatok dôvodov. Ten totiž nereagoval na žalobcove námietky, že nebol preukázaný nedostatok finančných prostriedkov na priznanie osobného príplatku v rozhodujúcom období a že postup žalovaného odporuje hmotnému a procesnému právu, ako aj právnenému názoru vyjadrenému v rozsudku sp. zn. 4 Sžo 47/2012. (2) Nesprávne právne posúdenie videl žalobca v tom, že žalovaný v rozpore s § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. nezohľadnil odbornú stránku jeho práce, že odmietol zohľadniť množstvo a kvalitu plnenia služobných úloh aj napriek služobnému hodnoteniu z roku 2008, ktoré bolo v ďalších rokoch základom zvyšovania jeho osobného príplatku. Nariadenie č. 17/2008 žalovaný vykladá spôsobom, ktorý nie je v súlade s citovaným ustanovením zákona. Z neho totiž nevyplýva, že by prevedením na inú funkciu zanikal nárok na osobný príplatok. Naopak, osobný príplatok je viazaný na osobu policajta a jeho výkon služby, čo žalobca podporil odkazom na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky. Okrem toho zákon nesplnomocnil ministra na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu. Samotné nové služobné zaradenie neznamená, že by žalobca automaticky nemal mať osobný príplatok; aj keď je fakultatívny, jeho priznaním sa z neho stala obligatórna platová náležitosť, ktorú možno odňať len zo zákonných dôvodov. Žalobcovi bol osobný príplatok priznaný už v roku 1994 a odňatý (aj keď bez osobitného výroku) mu bol v auguste 2011. Žalobca odkázal na judikatúru najvyššieho súdu, ktorá absenciu takéhoto výroku považovala za vadu rozhodnutia. Nesúhlasil s tým, že pre odňatie boli splnené podmienky, pretože dodržanie záväzných ukazovateľov rozpočtu nie takýmto zákonným dôvodom. Podľa neho bol tento postup jeho cieľným postihom a diskrimináciou spolu s jeho odvolaním z predošlej funkcie, pričom personálny rozkaz ministra vnútra z 25. júla 2011 bol zrušený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 S

256/2011 z 29. januára 2013. Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Zb. mal žalovaný dôkladne posúdiť všetky rozhodné okolnosti svedčiace tak v prospech, ako aj neprospech žalobcu, a mal prihliadnuť na dosahované výsledky vo vyšších funkciách, ktoré predtým vykonával, a jeho vzdelanie a ocenenia. Žalovaný však takto nepostupoval. (3) Konečne, odklon od ustálenej rozhodovacej praxe videl žalobca v názore správneho súdu, že žalovaný ho nebol povinný oboznámiť s podkladmi svojho rozhodnutia. Tento názor totiž odporuje názoru vyjadrenému v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 56/2014, ktorý bol uverejnený ako judikát R 106/2015. Odklon od tohto názoru nevysvetlil ani kasačný súd vo svojom predošlom rozsudku sp. zn. 6 Sžk 11/2018.

9. Žalovaný žiadal zamietnuť kasačnú sťažnosť. Možnú diskrimináciu nemôže žalobca riešiť v tomto konaní, ale osobitným návrhom na súd podľa zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon). Pravidlá priznávania osobného príplatku upravuje § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a nadväzujúce nariadenie ministra vnútra č. 17/2008. Podkladom pre rozhodovanie je podľa § 27 ods. 1 a § 32 ods. 1 cit. zák. služobné hodnotenie policajta, z ktorého preskúmané rozhodnutie vychádza, k čomu žalovaný odkázal na príslušné časti jeho odôvodnenia, kde sa rozoberá otázka plnenia služobných úloh žalobcu. Žalovaný postupoval v súlade s § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a náležite vyhodnotil celý obsah služobného hodnotenia, ako aj uložené disciplinárne odmeny a disciplinárne opatrenia a mimoslužobné úspechy. Aj podľa rozsudku sp. zn. 6 Sžk 11/2018 žalovaný venoval týmto otázkam dostatočnú pozornosť a jeho rozhodnutie je dostatočne presvedčivo odôvodnené. Osobný príplatok je nenárokateľná zložka platu, čo zdôraznil aj najvyšší súd v citovanom rozsudku, ako aj v predošlom rozsudku sp. zn. 4 Sžo 47/2012. Rovnako najvyšší súd odmietol názor žalobcu, že by vo výroku personálneho rozkazu z 28. júla 2011 muselo byť výslovne rozhodnuté o odňatí dovtedajšieho osobného príplatku. Navyše, preskúmané rozhodnutie žalovaného konkrétnymi skutočnosťami odôvodňuje, prečo žalobca nemá nárok na osobný príplatok. Zrušenie rozhodnutia len kvôli chýbajúcemu výroku by bolo neúčelné. Žalovaný nesúhlasil s tým, že by rozsudok sp. zn. 6 Sžk 11/2018 odporoval judikátu R 106/2015, v ktorom išlo o disciplinárne opatrenie, a tak jeho závery nie sú použiteľné v tu prerokúvanej veci. Okrem toho žalovaný doplnil dokazovanie len správou o rozpise záväzných ukazovateľov, teda organizačným aktom v oblasti mzdových prostriedkov. Okrem toho najvyšší súd už vyslovil, že ani možnosť vyjadriť sa by pre žalobcu neprinesla výhodnejšie rozhodnutie. Pritom žalobca mal možnosť produkovať dôkazy v prerokúvanej veci.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a v medziach uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

11. Predmetom prerokúvanej veci je osobný príplatok žalobcu ako príslušníka Policajného zboru. Podľa § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. možno príslušníkovi Policajného zboru v stálej štátnej službe s prihliadnutím na množstvo a kvalitu plnenia služobných úloh, ich zložitosť a náročnosť priznať osobný príplatok do výšky 30 % súčtu funkčného platu a hornej hranice prídavku za výsluhu rokov. Podľa § 91 ods. 4 cit. zák. o priznaní, zvýšení, znížení alebo odňatí osobného príplatku podľa odseku 2 rozhoduje nadriadený. Podľa ods. 5 sa príplatok priznáva pevnou sumou do výšky ustanoveného limitu a zaokrúhľuje sa na 50 eurocentov smerom nahor. Už najvyšší súd v predošlých rozsudkoch sp. zn. 4 Sžo 47/2012 a 6 Sžk 11/2018 vyslovil, že osobný príplatok je fakultatívna zložka služobného príjmu príslušníka Policajného zboru [porov. § 84 ods. 2 písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z.], čo zreteľne vyplýva zo použitej formulácie v § 91 ods. 2 cit. zák., že ho príslušníkovi „možno priznať“ rozhodnutím nadriadeného (§ 91 ods. 4 cit. zák.). Charakter tejto náležitosti sa nemení ani jej priznaním, teda naďalej ide o fakultatívnu zložku príjmu, ktorú možno príslušníkovi odňať. Opak nemožno vyvodiť ani z rozhodnutia českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 4 As 84/2006, ktoré sa zaoberalo otázkou, či rozhodnutie o odňatí tohto príplatku je preskúmateľné v správnom súdnictve. O tom však v prerokúvanej veci nie je spor, pretože policajt, ktorému bol osobný príplatok priznaný, má verejné subjektívne právo na to, aby o jeho prípadnom odňatí bolo rozhodnuté v súlade s právnymi predpismi. Z § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. je tiež zrejmé, že osobný príplatok nie je závislý len od zdravotného stavu policajta alebo technického stavu veci, a tak prieskum rozhodnutia o jeho priznaní alebo odňatí nie je vylúčený ani na základe § 7 písm. f) SSP, ani osobitným predpisom [§ 7 písm. h) SSP].

12. Pretože osobný príplatok je fakultatívnou dávkou, ktorú nadriadený policajtovi môže priznať, vykonáva nadriadený v tomto smere správnu úvahu (porov. podobne rozsudok sp. zn. 10 Sžk 8/2020, č. 29/2022 ZNSS). Podľa § 27 ods. 2 SSP pri rozhodnutí, ktoré orgán verejnej správy vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúma iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (ustanovenie § 192 ani § 198 tu neprichádzajú do úvahy, keďže tu nejde o rozhodnutie vo veci správneho trestania, ani sa ním neukladá náhrada škody). Medze a hľadiská pre priznávanie osobného príplatku príslušníkovi Policajného zboru ustanovuje už citovaný § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Nadriadený je tak podľa citovaného ustanovenia povinný kumulatívne skúmať množstvo a kvalitu plnenia služobných úloh, ich zložitost' a náročnosť, a tieto kritériá vždy povinne zohľadniť pri rozhodovaní o osobnom príplatku. Citované ustanovenie síce hovorí doslovne len o kritériách, za ktorých možno osobný príplatok priznať, podľa kasačného súdu sa však rovnaké kritériá musia aplikovať aj pri zvyšovaní, znižovaní a odnímaní osobného príplatku. Zvyšovanie a znižovanie totiž nie je nič iné než (nové) priznávanie príplatku a odnímanie je zasa rozhodovaním o tom, že policajt už nespĺňa podmienky, aby mu bol osobný príplatok naďalej priznaný. Vo všetkých týchto prípadoch tak nadriadený zohľadňuje podmienky (medze a hľadiská) priznania osobného príplatku, ktoré sú ustanovené v citovanom § 91 ods. 2 zákona.

13. Z obdobného názoru vyšiel už najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Sžo 47/2012, v ktorom uviedol, že aj keď je osobný príplatok nenáročnou zložkou služobného príjmu, jeho priznanie sa riadi kritériami ustanovenými v § 91 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré sú podrobnejšie spracované v nariadení ministra vnútra č. 17/2008. Kasačný súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, ktorý spochybňuje použiteľnosť ustanovení tohto nariadenia s odkazom na to, že zákon nespĺnomocnil ministra na vydanie všeobecnej záväznej právnej predpisu. Toto nariadenie totiž nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, ale interným služobným predpisom, ktorý vydal minister ako hlavný predstavený Policajnému zboru (§ 6 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov) a jeho príslušníkom (§ 3 zákona č. 73/1998 Z. z.). To napokon vyplýva aj z uvádzanej veci uvedeného nariadenie, ktoré je vydané „na zabezpečenie jednotného postupu pri odmeňovaní príslušníkov Policajného zboru“, teda jeho cieľom je ustanoviť pravidlá, podľa ktorých majú jednotlivé služobné orgány (nariadení, porov. § 3 cit. zák.) postupovať pri rozhodovaní o odmeňovaní policajtov. Je samozrejmé, že tento predpis nemôže odporovať zákonu, a keďže nejde ani o všeobecne záväzný právny predpis, neplatí preň ani domnienka zákonnosti a ústavnosti.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 cit. nariadenia osobný príplatok priznáva nadriadený. Vzor všeobecných zásad priznania je ustanovený v prílohe č. 2 a patria k nim sústavné dosahovanie veľmi dobrých výsledkov a kvalitné plnenie služobných úloh, úspešné riešenie náročných úloh ovplyvňujúcich ďalšie skvalitnenie výkonu štátnej služby na danom úseku služobnej činnosti, plnenie náročných a naliehavých úloh nad rámec služobných povinností včas a v požadovanej kvalite, iniciatívny, racionálny a tvorivý prístup k riešeniu služobných úloh novým spôsobom, ktorým sa dosiahol lepší výsledok práce. Konkrétne zásady podľa vykonávanej služobnej činnosti má spracovať nadriadený na ich základe. Podľa čl. 6 ods. 5 pri každej zmene zaradenia policajta do funkcie nadriadený prehodnotí osobný príplatok, ktorý mal policajt priznaný na predchádzajúcej funkcii. V odôvodnení uvedie konkrétne dôvody priznania, nepriznania alebo zníženia osobného príplatku, pričom nie je možné priznať vyšší osobný príplatok v eurovom vyjadrení, aký bol priznaný na predchádzajúcej funkcii. Na základe všeobecných zásad uvedených v cit. prílohe č. 2 vydal riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach pokyn z 12. augusta 2009 o osobnom príplatku. Podľa jeho čl. 3 ods. 1 možno osobný príplatok priznať po zhodnotení služobnej činnosti policajta s dôrazom na konkrétny osobný podiel policajta na kvalite plnenia služobných úloh, úroveň znalostí aplikácie (rôznych) predpisov, všeobecný rozhl'ad a úroveň schopnosti riešiť náročné služobné úlohy, správnosť a včasnosť plnenia služobných úloh, osobný postoj k plneniu služobných úloh, schopnosť flexibilne reagovať na uložené úlohy, sústavné dosahovanie veľmi dobrých výsledkov a kvalitné plnenie služobných úloh, iniciatívny, racionálny a tvorivý prístup k riešeniu služobných úloh novým spôsobom, úspešné prehlbovanie odbornej spôsobilosti, prácu v poradných orgánoch, sústavné dosahovanie výborných výsledkov pri previerkach z telesnej prípravy. Naopak, podľa čl. 4 ods. 1 môže byť priznaný príplatok znížený alebo odňatý pri zmene podmienok, za ktorých bol priznaný, najmä z dôvodu zmeny služobného zaradenia, pričom došlo zároveň k zníženiu množstva, zložitosti a náročnosti služobných úloh, pomnutia dôvodov, pre ktoré bol priznaný, dlhodobého dosahovania podpriemerných výsledkov, ak bol na tieto v posledných troch mesiacoch upozornený, porušenia pravidiel prevádzky a prístupu do siete Internet, opakovaného

porušenia služobnej disciplíny, opakovaného nedodržiavania služobnej disciplíny alebo určeného základného času služby, neospravedlnenej neúčasti na previerkach telesnej zdatnosti alebo streleckej prípravy alebo dosiahnutie hodnotenia „nevyhovujúci“ v nich.

15. Ako už bolo uvedené, zo znenia § 91 ods. 2 a 4 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že nadriadený aj pri odnímaní osobného príplatku musí uplatňovať svoju správnu úvahu tak, že bude prihliadať na kritériá uvedené v citovaných ustanoveniach a na ich rozpracovanie v nariadení č. 17/2008. Tento záver podporuje aj znenie cit. čl. 6 ods. 5 nariadenia, podľa ktorého nadriadený pri zmene zaradenia policajta „prehodnotí“ osobný príplatok. Pojem „prehodnotiť“ totiž už zo všeobecného jazykového hľadiska znamená „zhodnotiť inak, znova, nanovo“, prípadne „inak oceniť“. Zmenou zaradenia policajta v zmysle citovaného ustanovenia je každé zaradenie na inú funkciu v zmysle § 35 ods. 1 alebo 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2015. Ak bol teda policajt prevedený alebo preložený na inú funkciu, povinnosťou nového nadriadeného je nanovo zhodnotiť kritériá pre priznanie osobného príplatku v zmysle § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Už z uvedených ustanovení tak podľa kasačného súdu vyplýva, že sama zmena zaradenia do funkcie nemôže viesť k tomu, že sa policajtovi neprizná žiaden osobný príplatok len s odôvodnením, že zatiaľ nemožno zhodnotiť, ako vykonáva túto novú funkciu. V takom prípade by totiž ustanovenie čl. 6 ods. 5 nariadenia č. 17/2008 bolo zbytočné, keďže policajt v každej novej funkcii by nemohol mať osobný príplatok po určitý čas, teda v zásade do prvého priebežného hodnotenia, z ktorého by bolo možné zistiť, ako plní nové úlohy. Ustanovenie čl. 6 ods. 5 však napriek tomu ustanovuje povinnosť vykonať pri zmene zaradenia nové zhodnotenie (prehodnotenie) osobného príplatku. Keďže úroveň vykonávania nových služobných úloh v danom okamihu neprichádza do úvahy ako kritérium pre určenie osobného príplatku, možno takéto prehodnotenie vykonať len za použitia všetkých kritérií ustanovených v § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a prognózy naplnenia týchto kritérií v novej funkcii. To napokon potvrdzuje aj čl. 4 ods. 1 uvedeného pokynu z 12. augusta 2009, ktorý nepovažuje za dôvod zníženia alebo odňatia osobného príplatku zmenu služobného zaradenia samu osebe, ale len ak sa odrazí na zverených služobných úlohách.

16. Keď teda nadriadený prehodnocuje osobný príplatok pri zaradení policajta do novej funkcie, musí porovnať množstvo služobných úloh, ktoré policajt plnil doteraz a ktoré bude plniť v novej funkcii, a ich zložitosť a náročnosť. Následne musí zhodnotiť kvalitu plnenia doterajších služobných úloh a na jej základe vykonať prognózu kvality plnenia nových služobných úloh. Toto porovnanie musí vykonávať racionálne s ohľadom na to, že osobný príplatok má náležite zohľadňovať všetky citované aspekty výkonu služby policajta. Je napríklad pochopiteľné, že ak je policajt zaradený na novú funkciu, s ktorou je spojený menší rozsah služobných úloh alebo ich nižšia zložitosť a náročnosť, potom túto okolnosť možno hodnotiť ako dôvod pre priznanie nižšieho alebo žiadneho osobného príplatku. Na druhej strane, ak policajt doterajšie (náročnejšie, zložitejšie) služobné úlohy plnil riadne a zodpovedne (hoci aj hodnotenie obsahovalo určité výhrady), potom nezodpovedá racionálnemu uvažovaniu jednoduchý záver, že nové úlohy nebude plniť na požadovanej úrovni. Logicky totiž možno predpokladať skôr to, že niekto, kto bol schopný plniť náročnejšie a zložité služobné úlohy, bude schopný (kvalitnejšie) plniť aj jednoduchšie a nenáročnejšie služobné úlohy. Takto vykonané vyhodnotenie musí nájsť svoje vyjadrenie v odôvodnení rozhodnutia (personálneho rozkazu), pretože ide o úvahy, ktorými bol správny orgán vedený pri použití ustanovenia § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., na základe ktorého sa rozhoduje o osobnom príplatku (porov. § 241 ods. 3 cit. zák.). To však neznamená, že by raz priznaný osobný príplatok mal byť spätý s osobou policajta a taký záver nemožno vyvodiť ani zo žalobcom citovaného rozsudku českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6 As 171/2014. Aj z neho totiž vo výsledku vyplynul rovnaký záver, k akému dospel aj kasačný súd v predošlých odsekoch, teda že osobný príplatok nemožno odňať len kvôli samotnej zmene zaradenia policajta, ale len po zhodnotení s tým spojených zmien z pohľadu zákonných kritérií.

17. V prerokúvanej veci treba predovšetkým uviesť, že personálny rozkaz z 28. júla 2011, ktorým žalobcovi nebol priznaný osobný príplatok, ako jediný dôvod tohto nepriznania uvádza zmenu zaradenia žalobcu na novú funkciu. Ako však už bolo vysvetlené, skutočnosť nového zaradenia sama osebe nemôže byť dôvodom, aby sa namiesto dovtedy priznaného osobného príplatku nepriznal žiaden. Personálny rozkaz tak neobsahuje žiadne vyhodnotenie kritérií uvedených v § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., ani porovnanie novej funkcie žalobcu s jeho pôvodne vykonávanou funkciou čo do rozsahu, náročnosti a zložitosti úloh. Na rozdiel od názoru správneho súdu tak treba dať za pravdu žalobcovi, že preskúmané rozhodnutie žalovaného nepredstavuje len doplnenie už

uvedených dôvodov pre nepriznanie osobného príplatku, ale predstavuje vôbec prvé rozhodnutie, ktoré nejaké dôvody uvádza. Kasačný súd sa však nestotožňuje so záverom, že žalovaný sa dôsledne spravoval kritériami uvedenými v § 91 ods. 2 cit. zák. a v čl. 6 ods. 1 nariadenia č. 17/2008. Žalovaný totiž ako dôvod nepriznania uviedol (okrem rozpočtového obmedzenia) v zásade len obsah služobného hodnotenia žalobcu z 24. septembra 2008. V rozpore s cit. § 91 ods. 2 však žalovaný vôbec neporovnal množstvo, zložitosť ani náročnosť služobných úloh, ktoré žalobca vykonával vo funkcii, v ktorej bol služobne hodnotený, s funkciou, kam bol zaradený v roku 2009, a opäť s funkciou, na ktorú bol zaradený od 1. augusta 2011. Z obsahu služobného hodnotenia pritom vyplýva, že žalobca je na jednej strane iniciatívny, na druhej strane služobné úlohy „nie vždy sú plnené včas a na požadovanej úrovni“, čo je odôvodnené zlou organizáciou pracovného času. To však samo osebe nehovorí nič o množstve, zložitosti ani náročnosti služobných úloh. Záväznosť služobného hodnotenia v zmysle § 32 zákona č. 73/1998 Z. z., na ktorú odkazoval žalovaný, neznamena, že nie je možné a potrebné prihliadať na prípadný vývoj v kvalite plnenia služobných úloh po hodnotení. Napokon, ako už bolo uvedené, čl. 6 ods. 5 nariadenia č. 17/2008 predpokladá prehodnotenie osobného príplatku pri zmene zaradenia, nie až pri zmene služobného hodnotenia. Podobný záver vyplýva aj z čl. 4 ods. 1 pokynu z 12. augusta 2009.

18. Žalovaný bol teda povinný zistiť a vyhodnotiť jednak rozsah služobných úloh, ktoré žalobca plnil pred jeho zaradením do úradu inšpekčnej služby, potom v tomto úrade, a porovnať ich s rozsahom služobných úloh, ktoré mal plniť od 1. augusta 2011. V rámci prognózy kvality plnenia služobných úloh bol žalovaný povinný vyhodnotiť nielen služobné hodnotenie z roku 2008, ale aj dôvody, kvôli ktorému bol žalobcovi - napriek tomuto hodnoteniu - priznaný osobný príplatok vo funkciách, v ktorých bol zaradený v rokoch 2008 až 2011. Aj v tomto období totiž žalobcovi takýto príplatok bol priznaný a príslušný nadriadený musel aj v danom čase zohľadňovať uvedené služobné hodnotenie a prihliadať naň pri posudzovaní kritérií pre určenie osobného príplatku. V nadväznosti na to boli nadriadený žalobcu, ale aj žalovaný povinní vyhodnotiť, aké závery možno z doterajšieho hodnotenia plnenia služobných úloh vyvodiť pre nové služobné úlohy, ktoré mal žalobca plniť od 1. augusta 2011. Žalobca bol totiž z úradu inšpekčnej služby predložený do útvaru Policajného zboru (okresné riaditeľstvo), ktorý je v organizácii postavený nižšie než útvar, na ktorom pôsobil do roku 2009 (krajské riaditeľstvo). Ako už bolo uvedené, zodpovedné plnenie náročnejších úloh v útvaroch vyšších stupňov spravidla dovoľuje urobiť záver o minimálne rovnocennom plnení menej náročných úloh na útvaroch nižších stupňov. Postup žalovaného, ktorý sa zamerával len na obsah posledného služobného hodnotenia bez toho, aby komplexne porovnal všetky kritériá uvedené v § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a aby pre tieto kritériá náležite zistil skutkové podklady, tak znamená, že žalovaný pri svojom rozhodovaní vybočil z medzí a hľadísk svojej správnej úvahy v zmysle § 27 ods. 2 SSP.

19. Kasačný súd sa stotožňuje aj s názorom žalobcu, že obsah spisu nateraz nepodporuje záver o tom, že priznaniu osobného príplatku by bránilo ustanovenie čl. 6 ods. 7 nariadenia č. 17/2008. Podľa tohto ustanovenia priznanie alebo zvýšenie osobného príplatku je možné realizovať iba v závislosti na určených ukazovateľoch rozpočtu mzdových prostriedkov a vývoji ich čerpania. Z porovnania § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a cit. čl. 6 ods. 7 je zjavné, že dostupnosť mzdových prostriedkov nie je výslovne zákonom ustanoveným kritériom, na ktoré je potrebné prihliadať pri rozhodovaní o osobnom príplatku. Podľa kasačného súdu však ustanovenie čl. 6 ods. 7 nariadenie nemožno vykladať ako doplnenie ďalšieho kritéria, ale ako všeobecný odkaz na povinnosť nadriadených rešpektovať skutočnosť, že služobné príjmy policajtov sa vyplácajú zo štátneho rozpočtu, ktorým sa zabezpečuje financovanie hlavných funkcií štátu v príslušnom rozpočtovom roku, ktorý sa prijíma zákonom a ktorého prostriedky možno použiť len v súlade s ním (§ 19 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a v znení neskorších predpisov). Súčasťou štátneho rozpočtu sú v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 523/2004 Z. z. aj záväzné ukazovatele, medzi nimi aj limit výdavkov určený v štátnom rozpočte, prípadne bližšie rozpisovaný ministerstvom financií alebo správcom kapitoly (§ 6 ods. 3 cit. zák.).

20. V prerokúvanej veci žalovaný vychádzal z prípisu okresného riaditeľstva, podľa ktorého okresné riaditeľstvo nedisponovalo v júli 2011 voľnými finančnými prostriedkami, lebo mu ich žalovaný (služobný úrad) neuvolnil. Centrum podpory Košice k tomu v ďalšom prípise oznámilo, že žalovaný ako rozpočtová organizácia prijal zásadu neprijímať opatrenia, ktoré majú dopad na čerpanie platových prostriedkov, a to s ohľadom na prípis ministerstva vnútra ako správcu kapitoly z 31. januára 2011. Týmto prípisom ministerstvo oznámilo žalovanému, že vo výdavkovej časti sú rozpočtované

prostriedky na schválené limity počtu štátnych zamestnancov, žiadalo nerealizovať úpravy osobných príplatkov, ktoré zakladajú nárok na zvýšené čerpanie platových prostriedkov v roku 2011 a v nasledujúcich rokoch, a určilo ako záväzný ukazovateľ objem platových prostriedkov príslušníkov Policajného zboru. Z obsahu týchto listín podľa názoru kasačného súdu vyplýva predovšetkým to, že ako záväzný ukazovateľ nebola určená celková výška osobných príplatkov, a už vonkoncom nie konkrétna výška osobných príplatkov jednotlivých policajtov, ale objem platových prostriedkov príslušníkov Policajného zboru žalovaného ako rozpočtovej organizácie. Uvedený prípis je navyše z 31. januára 2011 a dotýka sa rozpisu rozpočtových prostriedkov. Žalobca však bol do funkcie na útvare, ktorý rozpočtovo financuje žalovaný, zaradený až od 1. augusta 2011, teda počas kalendárneho roka. Personálnym rozkazom mu bol pritom určený služobný plat a rizikový príplatok, ktoré celkom zjavne museli mať dopad na čerpanie rozpočtových prostriedkov. Preto nie je vôbec zrejmé, čo vlastne v tejto súvislosti znamená tvrdenie centra podpory, že na základe rozpisu rozpočtových prostriedkov správcom kapitoly prijal „zásadu“ neprijat' opatrenia, ktoré majú „dopad na čerpanie“ platových prostriedkov, keď minimálne ustanovenie žalobcu do funkcie, priznanie služobného platu a rizikového príplatku takýto dopad nevyhnutne muselo mať.

21. Podobne z prípisu okresného riaditeľstva, že mu neboli uvoľnené finančné prostriedky na júl 2011, nemožno vyvodit' nič o prekročení záväzných ukazovateľov rozpočtu. Je totiž logické, že ak boli finančné prostriedky uvoľňované podľa potreby a riaditeľ okresného riaditeľstva nezamýšľal žalobcovi priznať osobný príplatok, potom ani nevznikla potreba uvoľňovať takéto prostriedky. Voľné prostriedky na okresnom riaditeľstve však nemožno stotožňovať s určeným záväzným ukazovateľom, ktorým bol objem platových prostriedkov policajtov pre celú rozpočtovú organizáciu žalovaného. Zo samotnej okolnosti, že žalobca bol ustanovený do funkcie na okresnom riaditeľstve, vyplýva, že táto funkcia musela byť v danom čase voľná, no zároveň na ňu v rozpočte museli byť vyčlenené určité finančné prostriedky na krytie platových náležitostí, ktoré s ňou boli spojené. Žalovaný však neurobil žiadne skutkové zistenia k otázke, aká suma bola pre túto funkciu rozpočtovaná na platové náležitosti a ako boli v rozpočtovej organizácii žalovaného rozpočtované prostriedky na osobné príplatky (či sa rozpočtovali k určitým funkciám alebo celkovou sumou), ani na to, či a aké rozpočtové opatrenia boli prípadne urobené v súvislosti s tým, že žalobca bol na okresné riaditeľstvo preložený z inej funkcie (napr. presun rozpočtovaných prostriedkov v rámci kapitoly ministerstva vnútra). Okrem toho žalobca opakovane poukazoval na to, že v priebehu roka 2011 policajti zaradení do funkcie u žalovaného, resp. okresného riaditeľstva odchádzali, čo podľa názoru kasačného súdu vedie k logickej úvahe o tom, že prostriedky pôvodne rozpočtované na ich platové náležitosti sa prestali čerpať. Potom však nemožno uprieť logiku ani žalobcovmu záveru, že v takom prípade by ani priznanie osobného príplatku žalobcovi neznamenalozvýšenie pôvodne rozpočtovaného čerpania platových prostriedkov a nebolo by tak v rozpore s určeným záväzným ukazovateľom rozpočtu.

22. Už len na záver kasačný súd pripomína, že kritériá pre priznanie (teda aj zvýšenie, zníženie alebo odňatie) osobného príplatku príslušníka Policajného zboru ustanovuje už viackrát citovaný § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a nariadenie č. 17/2008 tieto kritériá len podrobnejšie rozoberá. Citované ustanovenie, ale ani uvedené nariadenie nedovoľujú za kritérium vziať to, či tento osobný príplatok má „dopad“ na čerpanie prostriedkov. Je totiž charakteristickým znakom každej peňažnej náležitosti policajta, že takýto vplyv má, napriek tomu však zákon dovoľuje ju priznať. Pre posúdenie rozhodnutia žalovaného tak nie je podstatné, či rozpočtová organizácia prijala „zásadu“ nerealizovať opatrenia, ktoré majú takéto vplyvy. Ak samotný vplyv na štátny rozpočet nie je medzi zákonnými medzami a hľadiskami priznania takéhoto príplatku, potom nemôže predstavovať samostatný dôvod pre nepriznanie takéhoto príplatku (v tomto smere zhodne aj žalobcom citovaných český rozsudok sp. zn. 6 As 171/2014). Tým odôvodnené rozhodnutie by totiž vybočovalo zo zákonných medzí a hľadísk správneho uváženia v zmysle § 27 ods. 2 SSP.

IV.

Záver

23. Zo všetkých uvedených dôvodov tak kasačný súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie nie je správne. Žalovaný pri uplatňovaní svojho správneho uváženia nezohľadnil všetky zákonné medze a hľadiská pre priznanie osobného príplatku uvedené v § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a v nadväzujúcom nariadení ministra vnútra č. 17/2008, keďže nedostatočne zistil skutkový stav rozhodný pre posúdenie všetkých tam ustanovených kritérií, ktoré sa nevyčerpávajú v poslednom služobnom hodnotení policajta. Uvedeným kritériám nezodpovedá ani jeho záver, že priznanie osobného príplatku

je závislé od voľných finančných prostriedkov, a takýto záver nevyplýva ani z čl. 6 ods. 7 nariadenia č. 17/2008. Z existujúceho obsahu administratívneho spisu nevyplýva skutkový záver, že by priznanie osobného príplatku žalovaného odporovalo určeným záväzným ukazovateľom rozpočtu, a na zistenie, či by k takému rozporu mohlo dôjsť, neboli vykonané potrebné dôkazy. Uvedené dôvody podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) a f) SSP opodstatňovali zrušenie preskúmaného rozhodnutia.

24. Ak správny súd za týchto okolností správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol, vychádza jeho rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo napĺňa kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Preto kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného. Podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP môže správny súd na návrh žalobcu v závislosti od okolností zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo. V prerokúvanej veci o nepriznaní osobného príplatku rozhodol v prvom rade riaditeľ okresného riaditeľstva svojím personálnym rozkazom z 28. júla 2011. Hoci tento personálny rozkaz neobsahuje samostatný výrok o nepriznaní (odňatí) osobného príplatku, podľa kasačného súdu z obsahu odôvodnenia vyplýva, že obsahom personálneho rozkazu je aj takýto autoritatívny prejav verejnomocenskej vôle. Pretože však tento personálny rozkaz trpí rovnakými nedostatkami ako preskúmané rozhodnutie žalovaného, považoval kasačný súd za účelné aj jeho zrušenie práve v tej časti, ktorá sa týka nepriznania osobného príplatku. Zároveň kasačný súd podľa § 191 ods. 4 SSP vyslovil, že sa vec vracia na ďalšie konanie práve tomu orgánu, ktorý vydal tento personálny rozkaz.

25. Orgány verejnej správy sú v ďalšom konaní viazané právnymi názormi vysloveným v tomto rozsudku (§ 191 ods. 6 a § 469 SSP). Riaditeľ okresného riaditeľstva v ďalšom konaní posúdi žiadosť žalobcu o priznanie osobného príplatku zo všetkých hľadísk uvedených v § 91 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj citovaných interných služobných predpisoch tak, ako sú vyložené v tomto rozsudku. Na tento účel vykoná potrebné dôkazy tak, aby zistil skutočnosti, ktoré sú z hľadiska citovaných ustanovení rozhodné, ako aj tie skutkové okolnosti, ktorých zistenie je vytýkané v tomto rozsudku. Riaditeľ sa potom v novom konaní vyrovná aj s tým, že medzičasom sa zrušil personálny rozkaz ministra vnútra, ktorý preložil žalobcu na funkciu, v ktorej sa o jeho osobnom príplatku rozhoduje, a tiež s tým, že ďalším personálnym rozkazom č. 71 z 3. apríla 2013 minister prepustil žalobcu zo služobného pomeru, čo je tunajšiemu súdu známe z úradnej činnosti (rozsudok sp. zn. 1 Sžk 13/2021). Na základe toho riaditeľ rozhodne o žiadosti žalobcu o priznanie osobného príplatku nanovo tak, že mu ho osobitným rozhodnutím (personálnym rozkazom) buď prizná v určitej výške alebo neprizná.

26. Trovy konania o tejto kasačnej sťažnosti sú súčasťou trov konania, o ktorých podľa § 467 ods. 3 SSP rozhodne správny súd v novom rozhodnutí vo veci samej.

27. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

